

Від ранку — тільки ледь рожеві ясна,
Що їх не встигли — терпухом — й під спід.
Світи здиміли, де ще страхопуд
На довгій щоглі, що — від пільми, — висне.

Найближча дійсність — усю снасть — на весну.
Скрізь губками незграбне і тупе.
В камінні корч: вітрило проступа,
Дарма що низом все ще трупів возять.

В синь стрибунців накидала волога,
Де мить тому — триповерховий легіт.
Мале й велике кухлики міркує,

Що — звідусіль — могутньою рікою,
Аби надлитися за рогом — в сквер, —
У нерухомість, яка мчить, як вир.